

บทที่ ๒ นักสืบทองอิน วรรณคดี เรื่อง นิทานทองอิน ตอน นาคพระโขนงที่สอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

บอกประวัติ ที่มา
ของเรื่องนาก
พระโขนงที่สอนได้

สรุปเนื้อเรื่อง
นากพระโขนง
ที่สอนได้

ให้ความ
ร่วมมือในการ
ทำกิจกรรม

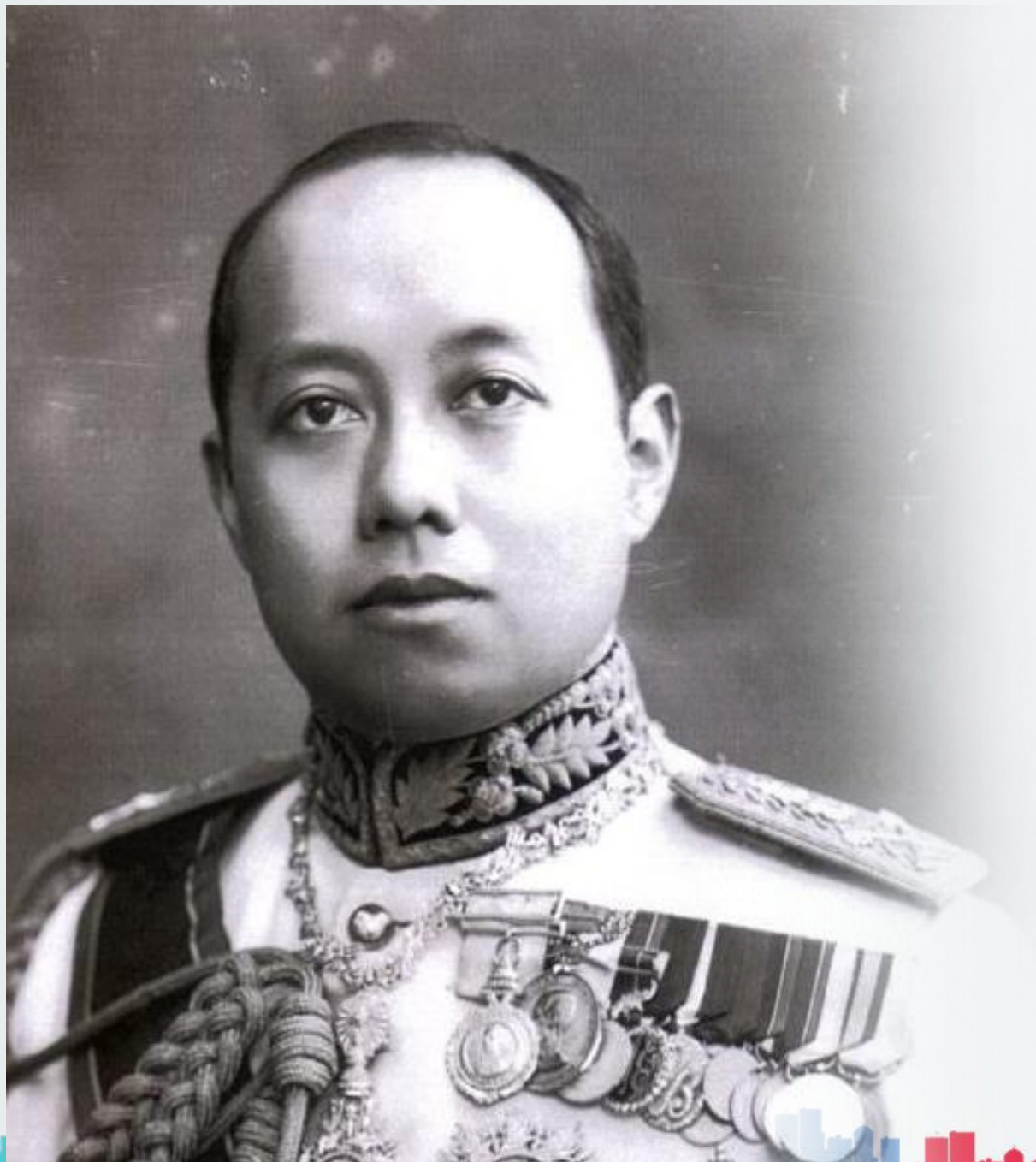

นักเรียนรู้จักนิทานหรือการ์ตูน
แนวสืบสวนสอบสวนเรื่องใดบ้าง

ประวัติผู้แต่ง

ประวัติผู้แต่ง

ประวัติผู้แต่ง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๖)

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชสมภพเมื่อ วันเสาร์
ที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๒๑ พระองค์ทรงเป็น พระราชโอรส ของพระบาทสมเด็จพระ
พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี (สมเด็จพระศรีพัช
รินทราบรมราชเทวี)

พระองค์ทรงได้รับการศึกษาทางด้านอักษรศาสตร์ และศิลปศาสตร์
จากสมเด็จพระราชบิดาและนานาอาจารย์ผู้สั่งทัดแต่ละวิชาการ **พระองค์ได้ศึกษา**
วิชาการ ณ ทวีปยุโรปที่โรงเรียนทหารบก แซนต์ เซิสต์

พระองค์ทรงโปรดยกโรงเรียนมหาดเล็กเป็นโรงเรียนข้าราชการพลเรือน
ภายหลังให้ยกโรงเรียนนี้เป็นจุฬาลงกรณ์วิทยาลัย เริ่มต้นฝึกหัดครูชายและหญิง
และโปรดให้หัวเมืองต่าง ๆ มีการศึกษาถึงชั้นมัธยมบริบูรณ์ พ.ศ. ๒๔๖๑
โปรดให้ออกพระราชบัญญัติ โรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. ๒๔๖๔ โปรดให้ออก
พระราชบัญญัติประถมศึกษา

ศาสนา พระองค์ทรงได้ทำนุบำรุงทางวัด และยังให้พระภิกษุได้รับ
การศึกษาอย่างกว้างขวาง พระองค์ทรงสั่งสอนข้าราชการในเรื่องศาสนาด้วย
พระองค์เอง และพระราชนิพนธ์หนังสือเรื่องพระพุทธเจ้าตรัสรู้อะไร

การคมนาคม ได้โปรดให้ขยายทางรถไฟสายใต้ไปจนถึงติดต่อกับทาง
รถไฟสายมลายูของอังกฤษ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๔ และขยายทางรถไฟสายเหนือ
ถึงเชียงใหม่ ทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงถึงกบินทร์บุรี พร้อมกับทรงโปรดให้เชื่อม
ทางรถไฟสายต่าง ๆ ไว้ที่สถานีกรุงเทพฯเป็นชุมทางแห่งเดียว และได้โปรดให้
สร้างสะพานพระราม ๖ ขึ้น เพื่อเชื่อมทางรถไฟสายใต้ให้ถึงสถานีกรุงเทพฯ

เสด็จสวรรคต พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
ขึ้นครองราชย์ วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๔๕๓ ขณะทรงมีพระชนมายุได้ ๓๐ พรรษา
ทรงอยู่ในราชสมบัติ ๑๕ ปี เสด็จสวรรคต ณ พระที่นั่งจักรพรรดิพิมาน ในวันที่
๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๘ พระชนมายุได้ ๔๕ พรรษา

บทพระราชนิพนธ์ทั้งร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบทละคร อาทิ บทละคร

พูดเรื่องหัวใจรักรบ (เป็นยอดของบทละครพูด) ในการทรงพระราชนิพนธ์จะทรง

ใช้นามแฝงแต่ละเรื่องที่แตกต่างกันไป เช่น

- **อศวพาหุ** ใช้สำหรับ เรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองและการปลุกใจ
- **พระขรรค์เพชร, ศรีอยุธยา** ใช้สำหรับบทละคร
- **รามจิตติ** ใช้สำหรับ บันเทิงคดีและสารคดีที่ทรงแปลจากภาษาต่างประเทศ
- **พันแหลม** ใช้สำหรับ บันเทิงคดีและสารคดีที่เกี่ยวกับทหารเรือ
- **นายแก้วนายขวัญ, น้อยลา, สุครีพ** ใช้สำหรับนิทานต่าง ๆ

โกลนตุ๊กต้อ

ตอน ขี้ขลาดพาไปเล่น
ประชัน

อศวพาหุ

ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพทางดนตรีและศิลปะการแสดง ร่วมกับ
ภาควิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เสนอ

เห็นแก่ลูก

ละครพูดสั้นๆ Thai mini Musical

ดัดแปลงจากพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

‘ความดีเดียวในชีวิตของชายเลว’

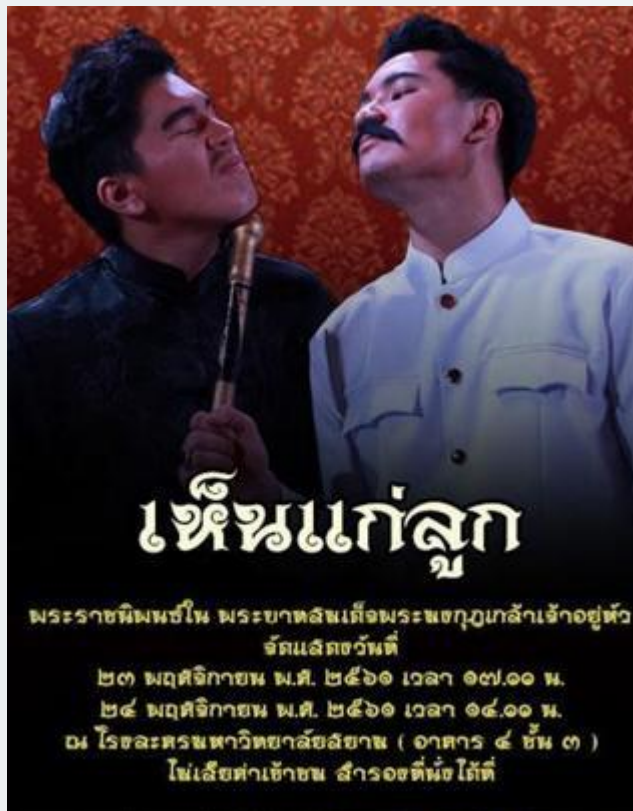
จัดแสดง

วันที่ ๒๕ ธ.ค. ๒๕๕๒ (๑๓.๐๐-๑๕.๓๐น.)

วันที่ ๒๖-๒๗ ธ.ค. ๒๕๕๒ (๑๕.๐๐-๑๕.๓๐น.)

สถานที่แสดง หอนาฏลีลา ชั้น ๕ ตึกศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ไม่เสียค่าใช้จ่าย (กรุณาแต่งกายสุภาพ) สำรองที่นั่งได้ที่ ๐๘-๖๕๓๖-๐๘๔๔

เห็นแก่ลูก

พระราชนิพนธ์ใน พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
จัดแสดงวันที่

๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑ เวลา ๑๗.๐๐ น.

๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑ เวลา ๑๘.๐๐ น.

ณ โรงละครมหาวิทยาลัยสยาม (อาคาร ๔ ชั้น ๓)

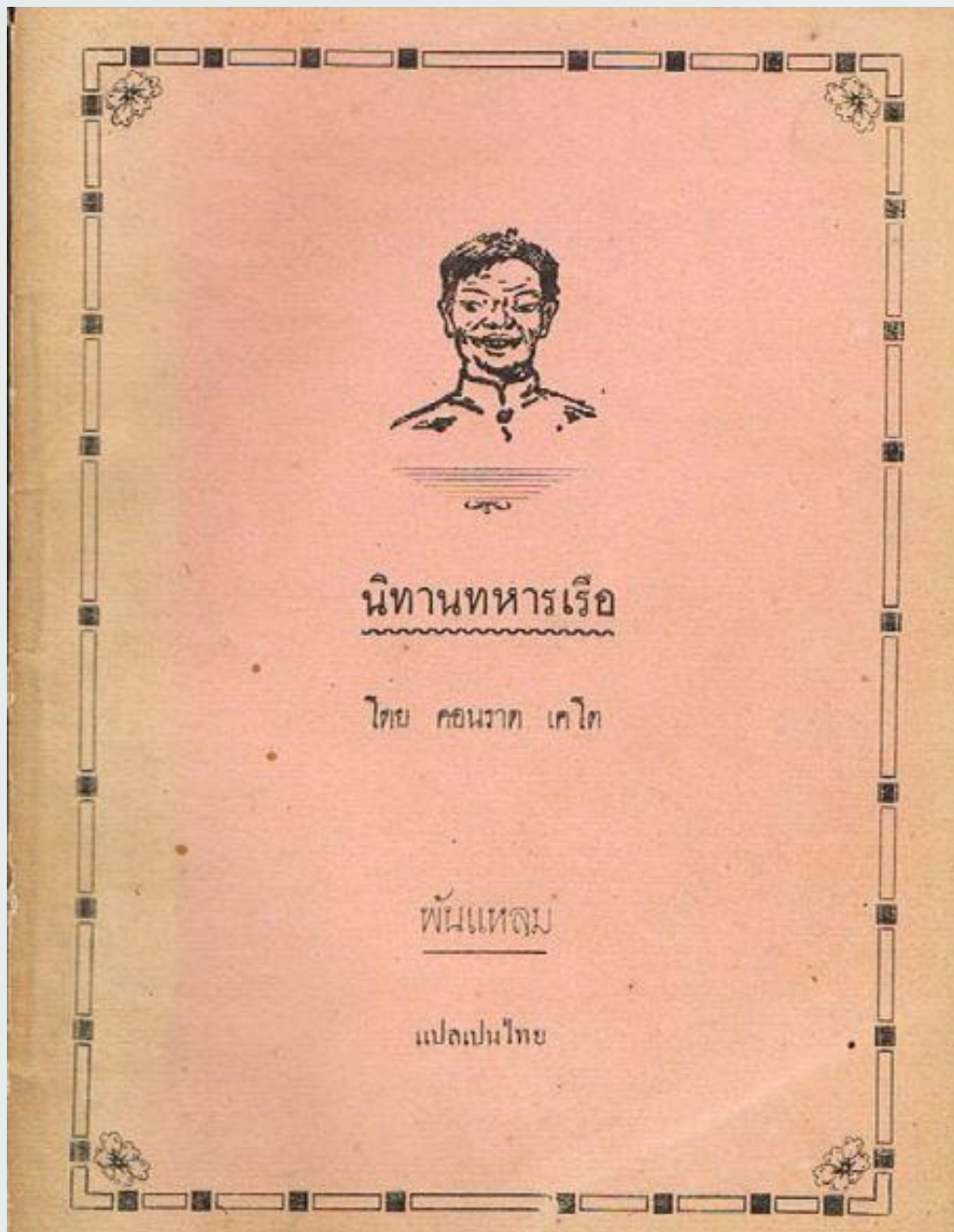
ไม่เสียค่าเข้าชม สำรองที่นั่งได้ที่

พระบรมศพเพชร,

ศรีอยุธยา

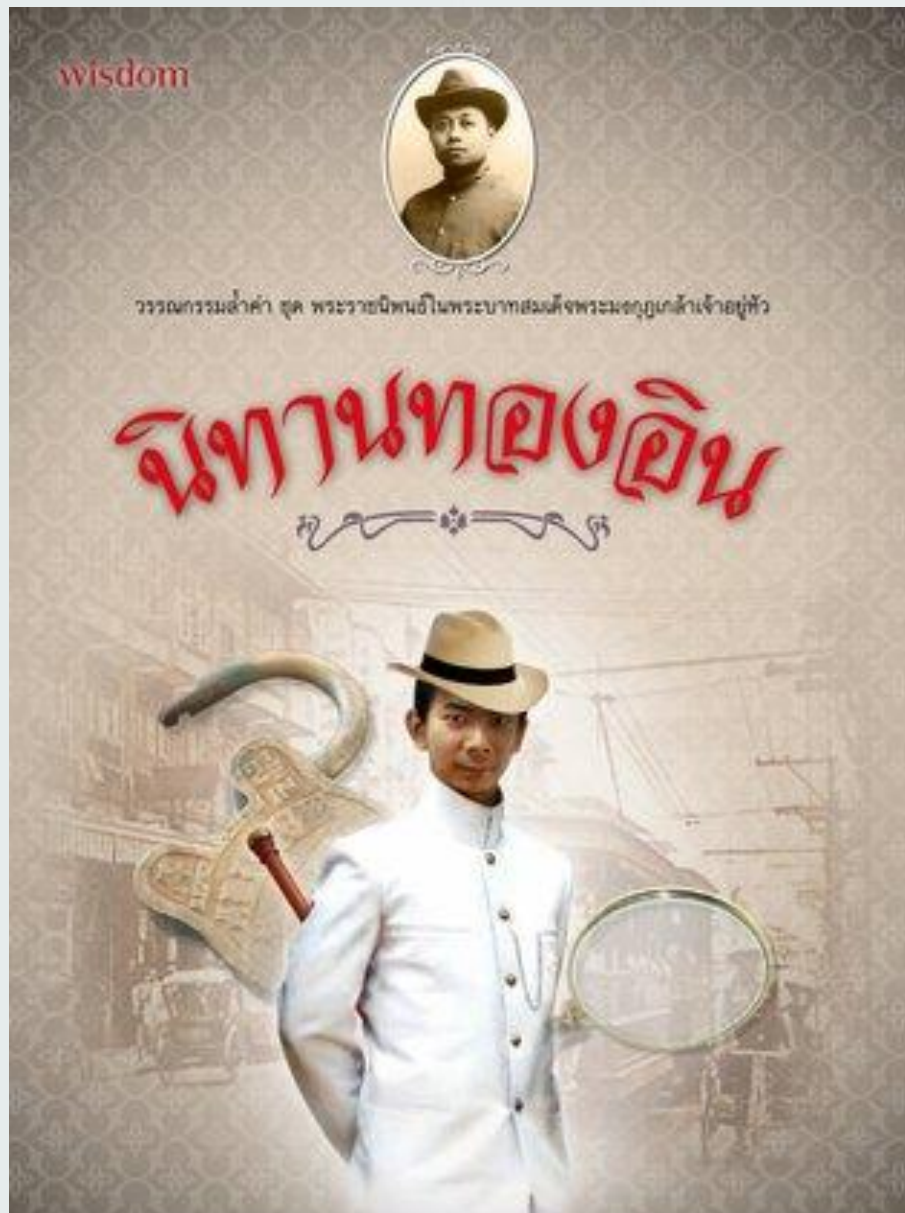

รามจิตติ

๓ พินเทจุม

นายแก้วนายขวัญ,
น้อยลา, สุครีพ

พ.ศ. ๒๕๑๕ องค์การการศึกษา
วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่ง
สหประชาชาติ (UNESCO) ได้ยกย่อง
พระเกียรติคุณของพระบาทสมเด็จพระ
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ว่าทรงเป็น
บุคคลสำคัญของโลก

นิทานทองอิน ผู้แต่งใช้นามปากกาว่า **“นายแก้ว นายขวัญ”**

ซึ่งเป็นพระนามแฝงของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว **รัชกาลที่ ๖**

เนื้อเรื่องมีลักษณะเป็นเรื่องสั้น เป็นเรื่องประเภทสืบสวนสอบสวน โดยมีตัวละครเอกเป็นนักสืบเหมือน **“เชอร์ล็อกโฮลมส์”**

นิทานทองอิน มี**นายทองอิน**เป็นตัวละครเอก ทำงานราชการลับที่เรียกว่า **“พลตระเวนลับ”** คอยสืบข่าวต่าง ๆ ให้ทางราชการ นิทานทองอิน มีทั้งหมด ๑๕ ตอน

ไม้ม้วน

ข่าว

ตัวละคร

นายทองอิน

เป็นนักสืบ

พัน โชติ

เป็นกำนัน

พ่อวัด

เพื่อนทองอิน

พ่อชม (ลูกคนโต)

พ่อชื่น (ลูกคนเล็ก)

เป็นเพื่อนบ้านพันโชติ

นายเปรม

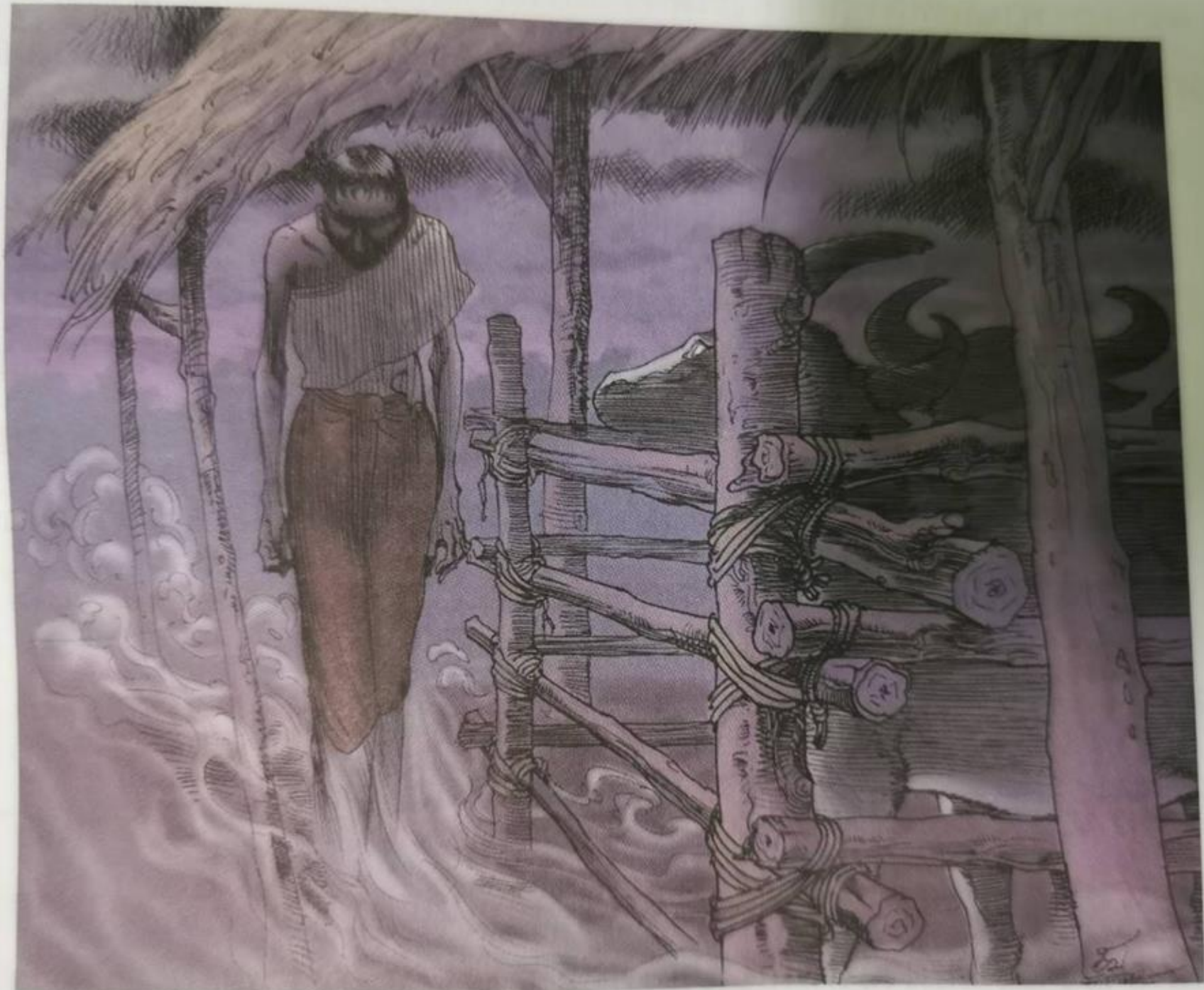
เจ้าปริก

คำศัพท์	ความหมาย
หมอความ	ทนายความ
เนื่อง ๆ	เสมอ ๆ บ่อย ๆ
เสเพล	ชอบประพฤติเหลวไหล
ชอบกล	แปลก น่าคิด
เขียนหมาก	ภาษาสำหรับใส่เครื่องหมากพลุ
สมภาร	พระที่เป็นเจ้าอาวาส
หอนั่ง	เรือนที่ต่อออกมาจากรือนใหญ่
เครื่องเซ่น	ของกิน ของไหว้ผี

เรื่องย่อ

ณ ที่บางพระโขง กำนันชื่อพันโชติ ภรรยาชื่อนาก มีบุตร ๒ คน ชื่อชมและชื่น เมื่อนากเสียชีวิตพันโชติมีภรรยาใหม่ จากนั้นเกิดปีศาจชื่อนากเที่ยวหลอกหลอนคน ในบางพระโขง ในเวลากลางคืนมีคนเห็นผู้หญิงอยู่ริมคอกกระบือเที่ยวหลอกผู้ร้ายที่จะมาลักกระบือ และช่วยตักน้ำให้พันโชติเต็มตุ่มทุกคืน ชาวบ้านเชื่อว่าเป็นปีศาจนาก เพราะเมื่อนากมีชีวิตเป็นผู้หญิงที่ซี้หึงมาก

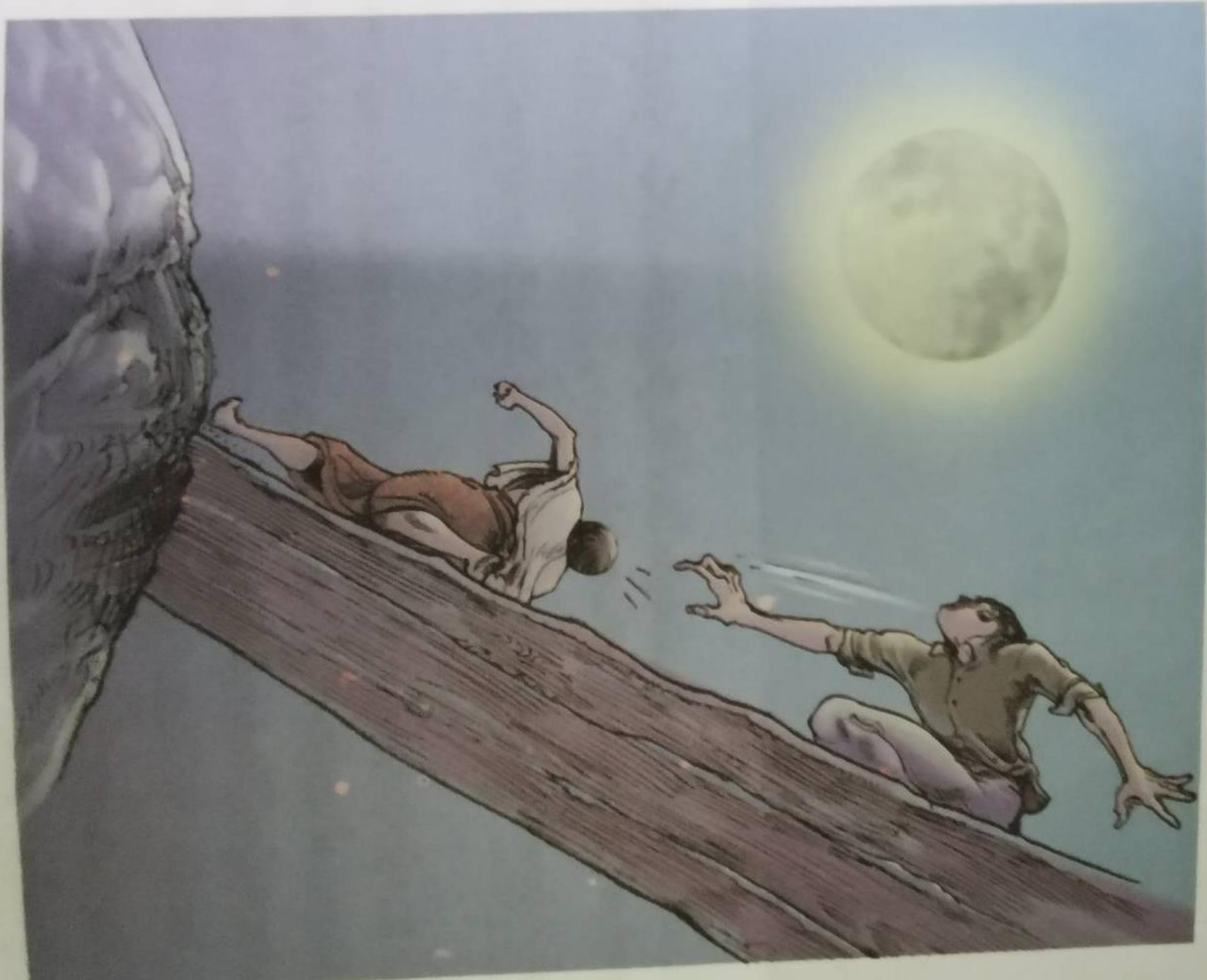
เรื่องย่อ (ต่อ)

นายวัดและนายทองอินไม่เชื่อว่าเป็นผีจริงจึงไปสืบเรื่องจากนายเปรมเพื่อนบ้านพันโชติ ทราบว่ามีจดหมายจากนากถึงพันโชติบอกว่าไม่มีเจตนาทำร้ายใครและห้ามพันโชติคิด มีภรรยาใหม่ นายทองอินสอบถามเรื่องลายมือ ทราบว่าพันโชติมักอาศัยให้นายชมช่วยเขียน จดหมาย นายชมเคยพูดว่าไม่อยากหพ้อมีภรรยาใหม่เพราะกลัวเรื่องทรัพย์สมบัติและชวน นายปริก ลูกชายนายเปรมไปดูผีด้วยกัน นายวัดและนายทองอินไปที่บ้านพันโชติ สังเกตเห็น หลังเรือนมีสะพานไม้ทอดยาวต่อไปที่คอกกระบือและโรงนา พันโชติเล่าว่านายชมเป็นคน นำจดหมายมาให้ สั่งให้หาของกินไว้พอรุ่งเช้าก็มีร่องรอย ตัวเขาเองเคยเห็นผู้หญิงห่มผ้าคาคอก ตักน้ำในคามาใส่ในตุ่ม พอเดินตามหญิงนั้นก็หายไปใต้ถุนเรือนและมีหญิงที่แต่งกายเหมือนกัน ปรากฏที่คูฝิ่งตรงข้ามก่อนหายวับไปในเวลาที่รวดเร็วมาก

เรื่องย่อ (ต่อ)

นายทองอินบอกนายโชติว่านายวัดเป็นหมอปีศาจ นายทองอินออกอุบายให้พันโชติ ไปตักน้ำที่กลางแม่น้ำจอกหนึ่ง เทียนขี้ผึ้งจากพระเล่มหนึ่ง สายสิญจน์กลุ่มหนึ่ง หล้าคากำมือหนึ่ง เพื่อถ่วงเวลาสำรวจรอบตัวเรือนและวางแผนเมื่อเสร็จพิธี โดยนายวัดแอบอยู่ใต้ถุนริมโอ่งน้ำ เมื่อได้ยินเสียงตักน้ำใส่ตุ่มนายทองอินก็ลงไปดู ฝีนากจึงหนีไปปรากฏตัวฝั่งตรงข้าม นายวัดก็วิ่งข้ามสะพานไม้กระดานสามแผ่นที่เตรียมไว้ไปจับผีได้และจูงมาพบกับผีที่ตักน้ำพบว่าเป็นนายชมและนายปริก

เรื่องย่อ (ต่อ)

นายชมสารภาพว่าอยากกินขนมและ
นึ่งสนุก อีกทั้งไม่ยอมให้พ่อมีภรรยาใหม่
นายวัดและนายทองอินขอให้ทั้งสองสัญญา
ว่าจะเลิกทำเป็นผี มิฉะนั้นจะบอกพันโชติ
และนายเปรม ก่อนปล่อยตัวทั้งสองไป
จากนั้นก็ไม่ปรากฏปีศาจนามมารบกวน
ใครอีกต่อไป

ท่านทั้งหลายบางที่จะได้ทราบบ้างบางท่านว่าเมื่อไม่สู้มานานักแล้วเกิดมีเรื่อง
ประหลาดเกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง แต่เพราะเป็นข่าวเล่าลือกันนอกๆ ไม่ได้ลงหนังสือพิมพ์
จึงทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า คงจะมีอยู่หลายท่านที่ไม่ได้ทราบเรื่องนี้เลย หรือทราบแล้ว
ลืมเสีย เพราะฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าจะเล่าซ้ำอีกคงจะไม่เป็นการขัดข้องอันใด อีกประการ
หนึ่งข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า มีคนน้อยคนที่ทราบเรื่องราวตลอด การที่เกิดมีนางนากพระ
โขงขึ้นใหม่อีกคนหนึ่ง และปีศาจนั้นดูเพียงใดบางที่จะมีผู้ทราบอยู่หลายคน แต่ที่
ทราบว่าทำไมปีศาจนั้นจึงสงบไปนั้นคงจะไม่มีก็คน ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ทราบเรื่องราว
ตลอดผู้หนึ่ง เพราะฉะนั้นจะขอเล่าให้ท่านดังต่อไปนี้

เมื่อสองสามปีมาแล้ว มีข่าวเล่าลือกันขึ้นว่าเกิดมีปิศาจดุขึ้นใหม่ที่บางพระโขง บางปากก็กล่าวว่าปิศาจนี้คือตัวนางนาคที่ขึ้นชื่อลือนามมากมาแล้วนั้นกลับมาเที่ยวหลอกหลอน คนใหม่ บางปากก็กล่าวว่าเป็นปิศาจใหม่ชื่อนากเหมือนกัน แต่ภายหลังได้ความว่าปิศาจนี้มีผู้เห็น ตามไถ่ๆ บ้านของพันโชติกำนัน พันโชตินั้นเป็นคนมีเงินอยู่บ้างมีภรรยาชื่อนาก ภรรยานั้นถึงแก่กรรมลงได้แล้วประมาณปีเศษ มีบุตรชายอยู่สองคน พันโชติมีความคิดจะหาภรรยาใหม่ แต่ไม่มีหญิงใดกล้าเป็นภรรยาพันโชติ โดยเหตุที่ทราบข่าวอยู่แล้วว่ามีปิศาจที่บ้านนั้น นากภรรยาเก่าของ พันโชตินั้น คนแฉวนั้นทราบอยู่ทั่วกันว่า เมื่อเวลามีชีวิตอยู่นั้นเป็นผู้หึงมาก และเมื่อจะถึงแก่กรรมได้กล่าวไว้ว่าถ้าผู้มีภรรยาใหม่จะเป็นปิศาจมาหลอก เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายจึงลงใจเห็น กันหมดว่าปิศาจนั้นคงจะเป็นปิศาจของนากแน่ ปิศาจนั้นทำประโยชน์ให้แก่พันโชติมาก เวลา กลางคืนมีผู้เห็นเที่ยวเดินอยู่ริมคอกกระบือของพันโชติเนื่อง ๆ และครั้งหนึ่งเมื่อมีผู้ร้ายจะมาลัก กระบือปิศาจนั้นก็ได้กระทำให้ผู้ร้ายนั้นต้องหนีไป เพราะได้ยินเสียงร้องอิงขึ้นที่ริมคอก และช่วย ตักน้ำให้พันโชติเต็มๆ ตุ่มทุกคืน

ในเวลานั้นผู้ที่ทราบเรื่องนี้แล้วมีอยู่สองจำพวก พวกหนึ่งเชื่อว่าเป็นปิศาจจริง อีกพวกหนึ่งไม่ออกความเห็นเลย ฟังแล้วก็ลืมนิ่งไป มีคนอยู่คนเดียวที่ข้าพเจ้าทราบแน่ชัดว่าไม่อยู่ในจำพวกทั้งสองซึ่งกล่าวแล้วนั้น คือมิตรของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ซึ่งในที่นี่ข้าพเจ้าจะเรียกว่านายทองอิน นายทองอินนี้เป็นคนมีสติปัญญาไหวพริบมาก ทั้งมีความรู้ดีด้วย ซึ่งทำให้ผู้ซึ่งรู้จักเขาประหลาดใจมากกว่าไม่ทำราชการในกระทรวงหนึ่งกระทรวงใดเลย อีกประการหนึ่งมีผู้ไม่ทราบอยู่โดยมากกว่า นายทองอินทำการหาเลี้ยงชีพอย่างไร เขาไม่ได้ค้าขาย ไม่ได้เป็นหมอความ และดูเหมือนไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ก็มีบ้านอยู่สบายและมีเงินใช้พอเสมอ ข้าพเจ้าขอขยายความลับในข้อนี้ให้ท่านฟัง (ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตของนายทองอินแล้วให้ขยาย) นายทองอินนั้นทำการค้าขายผลตระเวนลับ คือเป็นผู้สืบข่าวต่าง ๆ โดยทางเงียบๆ บรรดานักเลงสำคัญๆ นายทองอินไม่รู้จักนั้นน้อย แต่นักเลงเหล่านั้นไม่มีใครจะรู้จักนายทองอิน เพราะเขาชำนาญในการปลอมตน

ข้าพเจ้าเองได้เคยเห็นเขาปลอมตนหลายครั้งจึงรู้ว่าปลอมดีอย่างไร ถ้างงได้ปลอมตนแล้วเป็นไม่มีผิดของจริงเลย เขาได้เคยช่วยราชการกองตระเวนลับมาหลายครั้งแล้ว ครั้งหนึ่งเขาปลอมเป็นญวนเข้าไปในบ้านญวนสามเสน เพื่อจับผู้ต้มสุราเถื่อน พวกญวนไม่ได้สงสัยเลย ถ้าพลตระเวนไม่ขาดนัดเสียครั้งนั้นก็คงจะจับผู้ต้มสุราเถื่อนได้หลายคน อีกครั้งหนึ่งเขาปลอมเป็นจีนเข้าไปในที่ประชุมอังยี ณ สำเพ็งได้ความสำคัญๆ มาให้กองตระเวนมาก แต่ที่ข้าพเจ้ากล่าวทั้งสองเรื่องนี้ถึงสำคัญน่าฟังก็จริงแต่ไม่เกี่ยวกับเรื่องปีศาจพระโขนง เพราะฉะนั้นต้องงดไว้ที่

พ่อข้าพเจ้ายินข่าวเรื่องนางนากพระโขนงที่เกิดขึ้นใหม่นั้นข้าพเจ้าก็ไปหานายทองอิน แต่พอนั่งลงยังไม่ทันได้เอ่ยขึ้นนายทองอินก็ชิงพูดขึ้น

“จริง! จริง! ฉันไม่เชื่อว่าผีเหมือนกันและ อะไรผีจะทำได้อย่างนั้น”

ข้าพเจ้ายิ้มแล้วพูดว่า “แหม! ทายใจแม่นจริง ฉันตั้งใจจะมาเล่าเรื่องอีนากพระโขนงที่เกิดขึ้นใหม่นี้ให้แกฟังทีเดียว”

นายทองอินก็ตอบว่า “ฉันทายใจแกถูกนะซิฉันจึงชิงพูดขึ้นเสียก่อน”

ข้าพเจ้าหัวเราะแล้วถามว่า “ก็ถ้ามันไม่ใช่ผีมันเป็นอะไรเล่า”

“มันก็คนนะซิ พ่อวัด”

“ก็อายคนนั้นมันมีประสงค์อะไรละ”

“นี่แหละฉันยังไม่ได้สืบสวนให้ถ้วนถี่จะบอกแก่เห็นจะยังไม่ได้ แต่มีของแน่อู้อย่างหนึ่ง คือ เจ้าคนที่ทำผีหลอกนั้นไม่ได้ประสงค์ขโมยพันโชติ”

“ทำไมแกถึงรู้เล่า”

นายทองอินแลดูหน้าข้าพเจ้า แล้วยิ้มแลถอนใจใหญ่

“พ่อวัดนี้เมื่อไหร่แกถึงจะรู้จักฉันดีเสียสักทีหนอ ก็ฉันจะไปรู้ได้อย่างไรได้นอกจากฟังตามคนเขาพูดกัน แกก็คงรู้ในเรื่องนี้เท่ากับฉันเหมือนกันแต่ไม่ได้ตริตรองเท่านั้นเอง คิดดูเถอะ เจ้าผีนี้มีผู้เห็นมาหลายวันแล้วเห็นอยู่ใกล้ๆ บ้านพันโชติเสมอ ตามที่เล่ากันนั้นตัวพันโชติเองก็เชื่อว่าเป็นผีของเมียแกที่ตายคนอื่นก็เชื่อเช่นนี้ทุกคน ก็ถ้าเจ้าคนที่ทำหลอกนั้นมันตั้งใจขโมยพันโชติมันมิขโมยเสียนานแล้วหรือ เพราะคนคงไม่คิดจับ มั่วกลัวผีกันเสียหมด แล้วครั้งหนึ่งมีคนจะไปขโมยกระบือเจ้าผีนั้นยังร้องเอะอะขึ้นจนอ้ายขโมยต้องหนีไป”

๑.

อาชีพพลตระเวนลับที่นายทองอินทำอยู่ เทียบได้กับอาชีพใดในปัจจุบัน

๒.

อาชีพนักสืบมีลักษณะอย่างไร

๓.

นายทองอินเชื่อเรื่องผีนางนาคหรือไม่ เพราะเหตุใด

“ก็ถ้าเจ้าขโมยนั้นจะทำกลอุบายแกล้างร้องขึ้นเสียเองที่หนึ่งก่อน สำหรับให้พันโชติ
วางใจว่ามีผีเผ่ากระบือ จะได้ไม่รักษาให้กวาดชั้นเช่นนี้ไม่ได้หรือ”

นายทองอินพยักหน้ายิ้ม แล้วตอบว่า “ถูก!ถูก! เออ ใช้ความคิดบางอย่างนี้ถึงจะดี
ตัวฉันนี้ถ้าไม่มีผู้เถียงไว้บ้างก็จะเลยเชือดหัวและความฉลาดของตัวจนเกินไป บางทีจะทำให้
เสียการได้ ที่พ่อวัดทักขึ้นครั้งนี้ถูกทีเดียว อ้ายขโมยมันอาจจะแกล้างทำกลอุบายได้ แต่ว่ามี
อยู่อย่างหนึ่ง คือตั้งแต่เจ้าผีได้ไล่ขโมยไปแล้วยังไม่มีใครคิดขโมยกระบือของพันโชติอีกเลย
การก็หลายวันมาแล้วเกือบครึ่งเดือนได้ เพราะฉะนั้นฉันคิดว่าน่ากลัวจะไม่ใช้ขโมยเสียแล้ว”

ข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า “ก็พวกโปลิศเขาว่ากระไรกันเล่า แกรู้ไหม”

นายทองอินตอบว่า “ฉันสับสนแล้ว ได้ความว่าคุณฝรั่งเจ้ากรรมท่านไม่เห็นมีเหตุสำคัญพอที่ท่านจะใช้มันสมองของท่าน อีกประการหนึ่งเวลานี้ท่านกำลังมีธุระมาก ทหารหมื่นประมาทท่านรำไป ประเดี๋ยวคิดจะแทงท่าน ประเดี๋ยวคิดปล้นโรงพยาบาลพลตระเวน ประเดี๋ยวยิงกับพลตระเวน โอ๊ย อ้ายทหารละหมู่นี้มันช่างวุ่นเสียจริง ๆ มันช่างไม่รู้จักกลัวเกรงไต้เท่ากรุณาเจ้าเลย” ข้าพเจ้าได้ฟังนี้ก็หัวเราะไม่ได้ เพราะทราบดีอยู่แล้วว่านายทองอินไม่ชอบท่านเจ้ากรรมกองตระเวนเพียงเท่าใด แต่ข้าพเจ้าแกล้งพูดขึ้นว่า “ถึงอย่างนั้นก็เถอะถ้าแก่เห็นเป็นการสำคัญจริง ๆ แกควรจะไปตักเตือนท่านปลัดกรมให้นำความขึ้นเสนอท่านเจ้ากรรมลองดูสักที ดูที่หรือว่ากรมกองตระเวนจะมีความเห็นอย่างไรในเรื่องนี้”

นายทองอินหัวเราะเป็นทีเยาะๆ แล้วตอบว่า “จะต้องไปบอกเล่าเขาให้เสียเวลา
ทำไม ฉันทก็รู้แล้วท่านเจ้ากรมจะว่าอะไร ท่านเจ้าประคุณคงนั่งเคาะโต๊ะก๊กๆ อยู่สักครู่หนึ่ง
แล้วพูดเหมือนได้เล็งทิพยเนตรสอดส่องเห็นตลอดแล้วว่า ไม่มีคนอื่นละ อ้ายพวกทหารคิด
ทำร้ายพลตระเวน คิดปล้นกำนันผู้ใหญ่บ้าน แล้วก็มีคำสั่งให้จับใคร ๆ ไม่ว่าจะสุดแท้แต่จะจับ
ได้ พอให้เป็นตัวแมงใส่ยุนิฟอร์มก็แล้วกัน มันจะเดินอยู่ไหน ๆ ก็ได้จับมันเข้าคนหนึ่งก็แล้ว
กัน แล้วยุธนาเขาก็ไปชำระกันเองแหละ เมื่ออ้ายนั่นพิรุณก็เคราะห์ของมัน ถ้าเขาปล่อย
มันๆ ไม่มีความผิดก็แล้วไป เราจับสงสัยต่างหาก แบบสำคัญของพลตระเวนมีอยู่อย่างหนึ่ง
คือถ้าเกิดเหตุอะไรขึ้นจับทหารไว้ก่อนเป็นดี ถ้าพลาดทำไม่มีทหารอยู่ใกล้ๆ ก็ทุบเจ๊กเสียสัก
สองสามคนพอเป็นขวัญมือ”

ข้าพเจ้าจึงถามว่า “ก็ถ้าอย่างนั้นแกจะทำอะไรเล่า แกจะนั่งเสียไม่ทำอะไรเลยหรือ” นายทองอินนั่งตรองอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วตอบว่า “ถ้าจะว่าไปโดยจริง เรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับตัวฉัน แต่เวลานี้ว่างงานอยู่ลงไปบางพระโขมง ไปสื่บกันเล่นสนุกๆ ก็ได้ แกจะไปด้วยหรือ”

ข้าพเจ้าก็รับโดยทันที เพราะข้าพเจ้าได้เคยไปกับนายทองอินบ้างแล้วบางครั้ง ในเวลาเขาไปสื่บการต่าง ๆ และบางทีก็ได้ช่วยเขาบ้างตามสติกำลังของข้าพเจ้า แต่อย่างไรๆ ก็ดี นายทองอินเป็นเชื่อได้แน่ว่าข้าพเจ้าไม่เป็นคนปากพล่อย สิ่งใดเขายังไม่อนุญาตให้ขยายเป็นไม่ขยายเป็นอันขาด

พอได้ตกลงกันว่าจะไปบางพระโขงแล้ว รุ่งขึ้นนายทองอินกับข้าพเจ้าก็พากันขึ้นรถไฟเข้าไป เมื่อถึงบางพระโขงแล้ว นายทองอินก็ยังหาตรงไปบ้านพันโชติไม่แต่ไปเที่ยวสนทนากับชาวบ้านในเรื่องนี้มาก สังเกตดูคนตามเหล่านั้นเชื่อแน่ว่าเป็นปิศาจของนากภรรยาพันโชติทั้งสิ้นไม่มีใครสงสัยเลยว่าจะเป็นผู้ร้าย การที่สืบสวนตามชาวบ้านนั้นก็ไม่ได้เรื่องราวอะไรมากมายขึ้นไปกว่าที่เราทราบอยู่แล้ว มีอยู่อย่างหนึ่งซึ่งตัวข้าพเจ้าเองไม่เห็นเป็นข้อสำคัญคือ

พอได้ตกลงกันว่าจะไปบางพระโขงแล้ว รุ่งขึ้นนายทองอินกับข้าพเจ้าก็พากันขึ้นรถไฟเข้าไป เมื่อถึงบางพระโขงแล้ว นายทองอินก็ยังหาตรงไปบ้านพันโชติไม่แต่ไปเที่ยวสนทนากับชาวบ้านในเรื่องนี้มาก สังเกตดูคนตามเหล่านั้นเชื่อแน่ว่าเป็นปิศาจของนากภรรยาพันโชติทั้งสิ้นไม่มีใครสงสัยเลยว่าจะเป็นผู้ร้าย การที่สืบสวนตามชาวบ้านนั้นก็ไม่ได้เรื่องราวอะไรมากมายขึ้นไปกว่าที่เราทราบอยู่แล้ว มีอยู่อย่างหนึ่งซึ่งตัวข้าพเจ้าเองไม่เห็นเป็นข้อสำคัญเพื่อนบ้านของพันโชติผู้หนึ่งชื่อ นายเปรม กล่าวว่า ครั้งหนึ่งพันโชติได้รับหนังสือมีความว่า ในการที่มาครั้งนี้ไม่มีความประสงค์อย่างอื่นนอกจากจะทำประโยชน์ให้พันโชติ เพราะฉะนั้นพันโชติและบุตรพันโชติทั้ง ๒ คนไม่ต้องกลัวเกรงอะไรเลย คงจะไม่ทำร้ายคนทั้งสามนั้นแต่ถ้าพันโชติคิดมีภรรยาใหม่คงได้เห็นดีกัน ในท้ายหนังสือนั้นลงนาม “นากภรรยา” นายทองอินเมื่อได้ฟังนายเปรมเล่าเช่นนี้แสดงกิริยาให้ข้าพเจ้าเห็นได้ว่า เขาเห็นเรื่องนี้เป็นข้อสำคัญอย่างหนึ่ง เขาถามนายเปรมว่า “หนังสือฉบับนั้นแก่ได้เห็นหรือเปล่า”

นายเปรมตอบว่า “ได้เห็น”

“แกจำลองมือได้หรือ?”

“ผมจำไม่ได้ครับ”

“ก็แกได้รู้จักกับนากหรือเปล่า?”

“รู้จัก ครับ ผมไปมาหาพั่นโซติอยู่บ่อย ๆ”

“แกรู้หรือไม่รู้ ว่านากนั้นเขียนหนังสือเป็นหรือไม่เป็น?”

“ผมไม่แน่ แต่เข้าใจว่าเขียนไม่เป็น ผมไม่เคยเห็นเขาเขียนเลย”

“คนในบ้านพั่นโซติใครเขียนหนังสือเป็นบ้าง?”

“ตัวพั่นโซติเองเขาก็เขียนได้บ้างนิดหน่อย แต่เขามักอาศัยพ่อชม”

“พ่อชม นะใคร?”

“พ่อชมคือลูกคนใหญ่พั่นโซติ ครับ”

“อ้อ ก็ลายมือในหนังสือนั่นเหมือนลายมือพ่อชมไหม?”

นายเปรมนีกอยู่ประเดี๋ยวแล้วตอบว่า

“ผมไม่ได้ตั้งใจสังเกต”

“ก็มีใครเขียนหนังสือได้อีกบ้างไหม?”

“พ่อชื่นน้องพ่อชมเขาก็เขียนได้บ้างนิดหน่อย ขอรับ”

“แกรู้ไหมว่าหนังสือนั่นพันโชติยังเก็บไว้หรือเปล่า?”

“ผมไม่ทราบ”

“เออ เจ้าชมนะ อายุเท่าไร?”

“เห็นจะได้สัก ๑๕-๑๖ ขอรับ พ่อชื่นอ่อนกว่าพ่อชม ๒ ปี”

“ในเรื่องที่พันโชติจะมีเมียใหม่นั้นเจ้าลูก ๒ คนว่าอะไรบ้าง?”

“อ้อ ก็ลายมือในหนังสือนั่นเหมือนลายมือพ่อชมไหม?”

นายเปรมนีกอยู่ประเดี๋ยวแล้วตอบว่า

“ผมไม่ได้ตั้งใจสังเกต”

“ก็มีใครเขียนหนังสือได้อีกบ้างไหม?”

“พ่อชื่นน้องพ่อชมเขาก็เขียนได้บ้างนิดหน่อย ขอรับ”

“แกรู้ไหมว่าหนังสือนั่นพันโชติยังเก็บไว้หรือเปล่า?”

“ผมไม่ทราบ”

“เออ เจ้าชมนะ อายุเท่าไร?”

“เห็นจะได้สัก ๑๕-๑๖ ขอรับ พ่อชื่นอ่อนกว่าพ่อชม ๒ ปี”

“ในเรื่องที่พันโชติจะมีเมียใหม่นั้นเจ้าลูก ๒ คนว่าอะไรบ้าง?”

แนวข้อสอบ

ข้อใดเรียงลำดับวิธีการสืบสวนของนายทองอินได้ถูกต้อง

๑. คิดไตร่ตรอง
๒. ตั้งสมมุติฐาน
๓. หาหลักฐานมายืนยันข้อเท็จจริง
๔. รวบรวมข้อมูล

ก. ๒ ๔ ๑ ๓

ข. ๒ ๓ ๔ ๑

ค. ๔ ๑ ๓ ๒

ง. ๓ ๑ ๒ ๔

“ผมได้ยินพ่อชมพูดอยู่ว่า ไม่อยากให้พ่อดีใจใหม่ เขากลับเรื่องทรัพย์สินสมบัติ ขอรับ เมื่อวานขึ้นนี้เอง เขายังพูดกับเจ้าปริก ลูกกระผมว่าเขาดีใจนักที่แม่มาทำหลอกอยู่ยั้งจี้ ผู้หญิงจะได้กลับไม่อาจมาเป็นเมียพ่อ แล้วก็ชวนเจ้าปริกให้ไปคู่มือด้วยกันขอรับ”

“เมื่อชวนกันนะเวลาไร แกจำได้ไหม?”

“เวลาพลบค่ำ ขอรับ แต่เจ้าปริกก็ไม่ได้ไปทันที พ่อชมเขาบอกว่าแล้วเขาถึงจะมารับ พอตอนกลางคืนเมื่อผมจะเข้าไปนอน เจ้าสองคนจึงได้พากันไป”

“แล้วเมื่อไรถึงได้กลับ?”

“ดีกขอรับ ผมไม่ทราบแน่แท้ที่ทุ่มก็โมง”

“เจ้าปริกเคยไปกับเจ้าชมหลายหนหรือ?”

“ที่ผมทราบเห็นมีสัก ๒ คน หรือ ๓ คน แต่จะไปด้วยกันอีกก็หนแน่ผมก็ไม่ทราบ เจ้าปริกของกระผมนี่ ผมบ่นๆ อยู่ว่าน่ากลัวจะเสียคน ดูชอบเที่ยวกลางคืนนัก ผมสงสัยว่าจะไปติดผู้หญิงที่ไหนเป็นแน่ แต่ถ้าเพียงเท่านั้นผมก็ไม่ว่า ผมกลัวมันจะไปคบเพื่อนฝูงเสเพล จะพลอยให้ความเสียหายถึงกระผมด้วย”

นายทองอินพยักหน้าแล้วก็สนทนากับนายเปรมเรื่องอื่น ๆ ต่อไปอีกตามสมควร พอไม่ให้เกิดความสงสัยแล้วก็ลุกลงจากเรือน เมื่อออกนอกรั้วบ้านนายเปรมแล้ว นายทองอินยิ้มแล้วพูดว่า “พ่อวัด.....ท่าทางเห็นจะชอบกลนา เราคิดอ่านไปหาตาพันโชติเองเห็นจะดี”

เดินไปไม่ช้านักก็ถึงบ้านพันโชติ ก่อนเข้าไปหาตัวเจ้าของบ้าน นายทองอิน
เที่ยวเดินดูตามข้างนอกเสียก่อนจนรอบ ที่นั่นก็ไม่มีอะไรมากนัก มีเรือนฝา
กระดานสองหลัง รั้วกันสามด้าน รั้วนั้นจดถนน หลังเรือนมีคูแต่ไม่มีรั้ว ต่อคู
ออกไปอีกสี่ห้าก้าวถึงคอกกระบือ ผู้ที่จะออกไปจากเรือนไปคอกกระบือ ต้องข้าม
สะพานไม้ท่อนเดียว ต่อคอกกระบือออกไปเป็นทุ่งนา มีโรงนาอยู่ปลายเขตของ
พันโชติโรงหนึ่ง บ่าวของพันโชติอาศัยอยู่ เมื่อตรวจนอกบ้านเสร็จแล้วจึงพากันเข้า
ไปในบ้าน นายทองอินตรงขึ้นไปขอน้ำรับประทาน พันโชติก็เชิญนายทองอินกับ
ข้าพเจ้าขึ้นไปบนเรือน ยกเขียนหมากออกมาตั้งให้ แล้วก็เข้าไปเพื่อหาน้ำมาให้รับ
ประทาน นายทองอินมองดูรอบ ๆ ตัวสักครู่หนึ่งแล้วพูดกับข้าพเจ้าว่า

“ยังงิพ่อวัดบ้านแกก็สบายดอกนะ”

ข้าพเจ้าพยักหน้า นายทองอินถามข้าพเจ้าว่า “แกเห็นอะไรประหลาดในนี้บ้างไหม?” ข้าพเจ้ารับว่าข้าพเจ้าไม่เห็น นายทองอินยิ้มแล้วก็ชี้มือไปทางมุมห้องที่นั่งกันอยู่ในเวลานั้น ข้าพเจ้าแลตามไปจึงแลเห็นกระถางสองสามกระถาง มีของกินและขนมกับก้านรูปปักอยู่ด้วย ข้าพเจ้ากำลังจะถามนายทองอินว่าแปลว่าอะไรกัน พอเวลานั้นพันโชติกับนายชมบุตรก็ออกมา นายทองอินก็สนทนากับพันโชติเรื่องไร่นาและอื่น ๆ แล้วค่อย ๆ ชักมาถึงเรื่องปิศาจ สังเกตดูหน้าพันโชติดูออกเบื่อในเรื่องนี้มาก เมื่อถามอะไรแกก็ตอบไปโดยขัดไม่ได้ และเมื่อแรกแกก็ไม่ได้เล่าอะไรซึ่งเรายังไม่ทราบเลย จนนายทองอินแกว่นเวียนไปมาหนักเข้าจึงได้ความต่อไปอีก คำถามคำตอบกันในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ถนัด แต่เขียนลงให้อย่างใกล้ที่สุดได้ดังนี้

นายทองอิน “คนในบ้านแกมีกี่คน”

พันโชติ “มีผมเองกับบุตรสองคน”

ทองอิน “บ่าวมีกี่คน”

พันโชติ “แต่แรกมีสองสามคน เดียวนี้มีเหลือแต่คนครัวคนเดียว”

ทองอิน; “ทำไมถึงอย่างนั้นล่ะ”

พันโชติ; “ตั้งแต่เกิด-นี่แหละขอรับ”

ทองอิน “อ้อ บ่าวมันกลัวผีหรือ”

พันโชติ “ขอรับ มันหนีไปอยู่กะท่านสมภารเสียหมดขอรับ ผมก็ชี้แจงไปตามมันมา
เจ้าลูกผมเขาก็ช่วยๆ อยู่มั่งดอกขอรับไม่ลำบากอะไร”

ทองอิน “ก็ผีช่วยแกทำงานจริงหรือ”

๑.

พื้นที่นำสิ่งใดมาต้อนรับแขกเหมือนหรือต่างกับปัจจุบันอย่างไร

๒.

นักเรียนคิดว่านายทองอินมีคุณสมบัติของการเป็นนักสืบอย่างไรบ้าง

พันโชติ “น้ำผมไม่ต้องตักเองเลยขอรับ หมู่นี้พอเข้าเป็นมีเต็มตุ่มอยู่เสมอขอรับ อีกอย่างหนึ่ง เดียวนี้ไม่ต้องร้อนใจเรื่องควายเลยขอรับ เป็นไม่มีใครกล้าเข้าใกล้คอกเทียว”

ทองอิน “ผีนั่นมีคนเห็นมากหรือ”

พันโชติ “เห็นกันหลายคนแล้วขอรับ เมื่อวานขึ้นนี้พระท่านมาสวดมนต์เมื่อกลับไปวัด ท่านก็ได้ยินเสียงแกรกราก”

ทองอิน “ได้ยินที่ไหน”

พันโชติ “ที่ต้นมะขามหลังเรือนขอรับ ผมก็ได้ยิน อ้ายลูกผมมันก็ได้ยินทั้งสองคนแล ขอรับ อ้ายชมลูกคนใหญ่ผมมันรีบวิ่งออกไปดูก็ไม่เห็นมีอะไร แต่ไหลไปเขย่าคอกควายอยู่ ขอรับ ผมตามออกไปดูที่นั่นก็ไม่เห็นมีใคร เห็นแต่เป็นเงาๆ หายแวบไป”

ทองอิน “เออแล้วยังไรต่อไป”

พันโชติ “คืนนั้นเองแหละขอรับ อ้ายชมไปปลุกผมขึ้นเอากระดาษส่งให้
แผ่นหนึ่ง ผมคลี้ออกดูเห็นเป็นหนังสือถึงผม เช่นชื่อเมียผมที่ตาย”

ทองอิน “เจ้าชมได้บอกหรือเปล่านั้นได้หนังสือมาจากไหน”

พันโชติ “มันบอกว่ามันนอนอยู่แต่ยังไม่หลับเสียงดังกรอกแกรกที่หลังคา
แล้วหนังสือนี้ตกลงมาข้างที่นอนขอรับ”

พันโชติ “อ้อ แล้วยังมีอีกขอรับวันหนึ่งก่อนข้างดึกแล้วผมได้ยินเสียงกรอบแกรบข้างหลังเรื่อน ผมก็ลุกไปเยี่ยมหน้าต่างดู เห็นผู้หญิงห่มผ้าคาดอกกำลังจ้วงตักน้ำในคูอยู่ เทียวขอรับ ผมเห็นว่าได้การแน่ผมก็ค่อย ๆ ย่องออกจากห้องลงบันไดย่องไปหลังเรื่อน เห็นผู้หญิงกำลังเดินหิ้วปีบตักน้ำมาที่ตุ่ม ผมก็เดินตรงเข้าไปหายังไม่ทันถึงเลยขอรับ ผู้หญิงนั้นหลบหายเข้าไปใต้ถุนเรื่อน ผมตามเข้าไปไม่เห็นอะไร แต่เข้าไปไม่ทันถึงไหน ผมได้ยินเสียงพิลิกแท้ ๆ ขอรับ เสียงฮือ ๆ ซอบกลแต่ไม่ได้อยู่ใกล้ ๆ เสียงเหมือนอยู่ข้ามคูออกไปอีกที ผมก็ออกมาจากใต้ถุน ดูตรงออกไปเห็นผู้หญิงออกไปทางคอกควายแล้วก็หายไป ผมยังยืนตะลึงอยู่ พอมีใครมาจับแขนผมเข้าสะดุ้งโหยงทั้งตัวเทียวนึกว่าผีมาจับ แต่กลายเป็นเจ้าชมไปขอรับ มันบอกผมว่ามันลงมาคิดจะจับผีเหมือนกันแหละขอรับ”

ทองอิน “แกได้สังเกตหรือเปล่าว่าผู้หญิงสองคนนั้นแต่งตัวเหมือนกันหรือไม่เหมือน”

พันโชติ “เหมือนกันขอรับ ผมจำได้แม่นทีเดียว นุ่งผ้าสีแก่ๆ เกือบดำ ห่มผ้าสีนวล เหมือนกันไม่มีผิดเทียวขอรับ ไม่เชื่อถามอ้ายชมดุชีขอรับ”

ทองอิน “แกเชื่อแน่ว่าได้เห็นผีหรือ”

พันโชติ “ขอรับ อะไรคนจะไปอยู่ได้สองแห่งพร้อมกันดูไม่มี”

ทองอิน “ก็ถ้าคน ๆ เดียวมันจะข้ามคูไปให้แกเห็นเป็นสองครั้งไม่ได้หรือ”

พันโชติ “ไม่ได้แน่ละขอรับ ทางข้ามที่ใกล้ที่สุดก็ทางสะพานไม้ลำเดียว ถ้าข้ามผมก็คงเห็นเพราะต้องผ่านผมถึงจะไปที่สะพานได้ จริงดอกขอรับถ้ามันจะอ้อมไปเข้าทางถนนก็ได้ แต่นี่มันไม่ทันเป็นแน่พอมันหายแวบไปทางนี้ มันก็ไปครางฮือ ๆ อยู่ฟากข้างโน้นแล้วนี่ขอรับ”

ทองอิน “ชอบกล ชอบกล”

ทองอิน “แกกับลูกไม่ได้นอนด้วยกันดอกหรือ”

พันโชติ “เปล่าขอรับ ผมนอนห้องกลาง ลูกสองคนนอนห้องในข้างหลัง”

ทองอิน “ก็ห้องนอกนี้ไม่มีใครนอนหรือ”

พันโชติ “เมื่อแรกบ่าวมันนอนขอรับ เดียวนี้ไม่มีใครนอน”

ทองอิน “แกเชื่อหรือว่าผีเมียแกมาอยู่จริง ๆ”

พันโชติ “นี่แหละขอรับ ผมก็ไม่อยากเชื่อ ท่านสมภารท่านว่าไม่ควรเชื่อเพราะผีไม่มี แต่มันก็ชอบกลอยู่ มันทำอะไรหลายอย่างที่ไม่น่าเชื่อว่าคนจะทำได้”

ทองอิน “คืออะไรเป็นตัวอย่าง”

พันโชติ “ในหนังสือนั้นมีสิ่งให้หาของไว้ให้กินخورบ ผมก็จัดหาวางไว้ แล้วให้บ่าวผมสองคนนอนขวางประตูไว้ รุ่งขึ้นเช้าของกินนั้นเป็นรอยได้แต่ตะต๋องแล้วแท้ๆ เทียวخورบ ผมไม่ปดนายหอรอก ผมซักถามอ้ายบ่าวดูว่ารู้สึกมีคนเข้าในห้องหรือเปล่านั้นบอกว่าจะไม่รู้สึกอ้ายสองคนนั้นมันนอนขวางประตูอยู่เทียวนี้خورบ ถ้าใครเข้ามาคงต้องรู้สึกเพราะมันเป็นคนนอนไวทั้งสองคน พอถูกเข้ายังงั้นติดๆ กันสองหรือสามคืนก็หนีเทียวخورบ”

ทองอิน “อ้อ ก็ชอบกลอยู่”

พันโชติ “ชอบกลจริงخورบ นายเห็นยังไง ผมจะทำอย่างไรดีถึงจะพ้นทุกข์ได้ พระกนิมนต์มาสวดมาประน้ามนต์แล้ว หมอผีก็เอามาแล้ว ไม่เห็นมันไป”

ทองอิน “ถ้าอย่างนั้นบางที่เพื่อนฉันคนนี้จะช่วยแก้ได้ เขามีความรู้ในทางผีสาขเทวดาอยู่มั้งนะ”

ข้าพเจ้าไม่ทันรู้ตัว เมื่อถูกซัดว่าเป็นหมอปิตาจเฉยๆ เช่นนั้นก็ตั้งท่าจะเถียง แต่แลเห็นหน้านายทองอินจึงเข้าใจว่าเขาอยากให้ข้าพเจ้ารับเอาตามเขาว่า ข้าพเจ้าก็ทำยืมนั่งอยู่ พันโชติแสดงกิริยาท่าทางยินดียกมือไหว้ข้าพเจ้าแล้วพูดว่า “ถ้านายโปรดได้จะดีมากเที่ยวขอรับ ถ้านายจะต้องประสงค์อะไรบอกผม ผมจะได้ไปหามาให้”

ข้าพเจ้าออกอึดอัดในใจ นึกไม่ออกว่าจะตอบพันโชติว่าอะไร ในเวลานั้นก็นึกไม่ออกว่าธรรมดาหมอปิตาจต้องใช้อะไรบ้างในการพิธีไล่ปิตาจ นึกออกเคื่องนายทองอินว่ามาแกล้งทำเพื่อนกันเสียเช่นนี้ จริงอยู่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นนายทองอินทำอะไรประหลาดๆ หลายครั้งแล้ว แต่ยังไม่เคยเห็นทำอะไรเปล่าๆ เลย เคยมีเหตุเสมอ แต่ครั้งนี้ข้าพเจ้าตรองไม่ออกเลย ว่าทำไมนายทองอินจึงไปบอกพันโชติว่าข้าพเจ้าเป็นหมอปิตาจ เมื่อไม่ทราบความประสงค์ของนายทองอินเลยเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็หมดปัญญาที่จะทำประการใด

ข้าพเจ้าจึงนั่งตรองอยู่ว่าจะตอบพันโชติอย่างไรดี นายทองอินเห็นข้าพเจ้าอึดอัดเต็มที เช่นนั้นจึงชิงพูดขึ้นว่า

“ก็พ่อวัดทำเหมือนครั้งไล่ผีบ้านฉันทก็แล้วกัน ลองดูบางที่จะสำเร็จ ครั้งนั้นแกเรียกเอาน้ำกลางแม่น้ำจอกหนึ่ง เทียนขี้ผึ้งขอจากพระเล่มหนึ่ง สายสิญจน์กลุ่มหนึ่ง หน้ำาคากำมือหนึ่งดูเหมือนเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

ข้าพเจ้าตอบว่า “เท่านั้นก็พอ”

พันโชติจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นผมรับหามาให้นายได้ง่ายๆ เทียว จะช้ำอยู่ก็ที่น้ำกลางแม่น้ำนั้นแหละขอรับ น้ำที่องคลองไม่ได้หรือขอรับ”

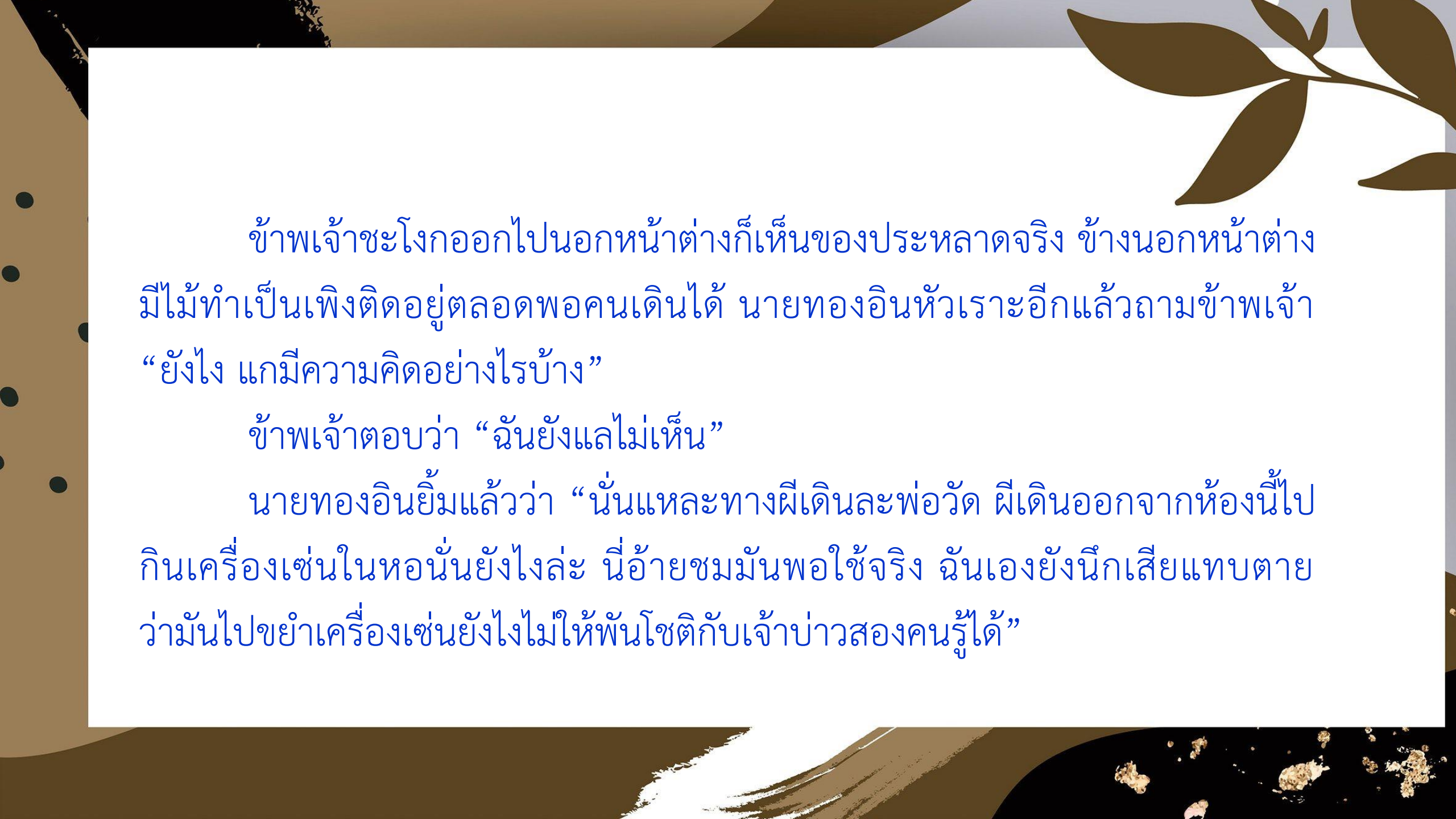
ข้าพเจ้าแลดูตายนายทองอินแล้วก็เข้าใจจึงตอบว่า “ไม่ได้น้ำต้องตักกลางแม่น้ำถึงจะขลัง ยิ่งตักหน้าวัดยิ่งดี”

พันโชติก็รับว่าจะไปหาของซึ่งนายทองอินกล่าวว่าข้าพเจ้าอยากได้นั้น บุตรแก ทั้งสองคนแกให้ขอเทียบกับสายสัญญาณจากท่านสมภาร ส่วนตัวแกเองนั้นลงไปตักน้ำ กลางแม่น้ำ ตามนายทองอินว่า สังเกตดูท่าทางพันโชตินั้นยินดีมาก ที่จะพันทุกข์ ไม่ต้องถูกปีศาจรบกวน แต่นายชมบุตรนั้น สังเกตตามสีหน้าเห็นได้ว่ามีกลัวปนอวดเก่ง อยู่พอเท่าๆ กัน

เมื่อพันโชติกับบุตรลงเรือไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามนายทองอินว่า “นี่แกเล่น ตลกอะไร ฉันทยังไม่เข้าใจ มาเกณฑ์ให้ฉันทเป็นหมอผีหมอสาธทำไม”

นายทองอินหัวเราะแล้วตอบว่า “แกหละมันคอยจะไม่เข้าใจเสียเสมอแหละ ฉันทใช้ตาพันโชติกับลูกแกไปเสียสำหรับเราจะได้มีเวลาตรวจในเรือนแกสักหน่อย มาเถอะอย่าเสียเวลาเลย”

ว่าแล้วก็พากันเข้าไปตรวจในเรือน ในนั้นมีห้องรวม ๕ ห้อง ห้องใหญ่ที่สุดก็คือ
ห้องหนึ่ง ต่อนั้นเข้าไปเป็นห้องที่พันโชตินอน ข้างห้องพันโชตินอนเป็นห้องไว้ของ ในเข้าไป
ไปอีกมีอีกสองห้องคือห้องนอนบุตรสองคนห้องหนึ่ง กับห้องซึ่งนากภรรยาพันโชติเคย
อยู่เมื่อยังมีชีวิตอยู่ห้องหนึ่ง ห้องนี้กับห้องเก็บของตรงกัน ปิดลั่นกุญแจทั้งสองห้อง
ห้องบุตรนั้นตรงกับห้องพันโชติ เข้าออกต้องผ่านห้องพันโชติ เมื่อนายทองอินเห็น
เช่นนี้ก็พูดเป็นเชิงบ่นๆ ว่า ไม่ได้ออกทางนี้แน่ ข้าพเจ้าถามว่า ใครไม่ได้ออก นายทอง
อินหาตอบว่ากระไรไม่ เดินตรงรี่เข้าไปในห้องบุตรตรวจดูรอบแล้วก็มองออกไปทาง
หน้าต่าง มองอยู่สักครู่หนึ่งแล้วก็หัวเราะซิกๆ และพูดว่า “เก่งอยู่ๆ พ่อวัดมาดูอะไรนี้
หน่อยเถอะ”

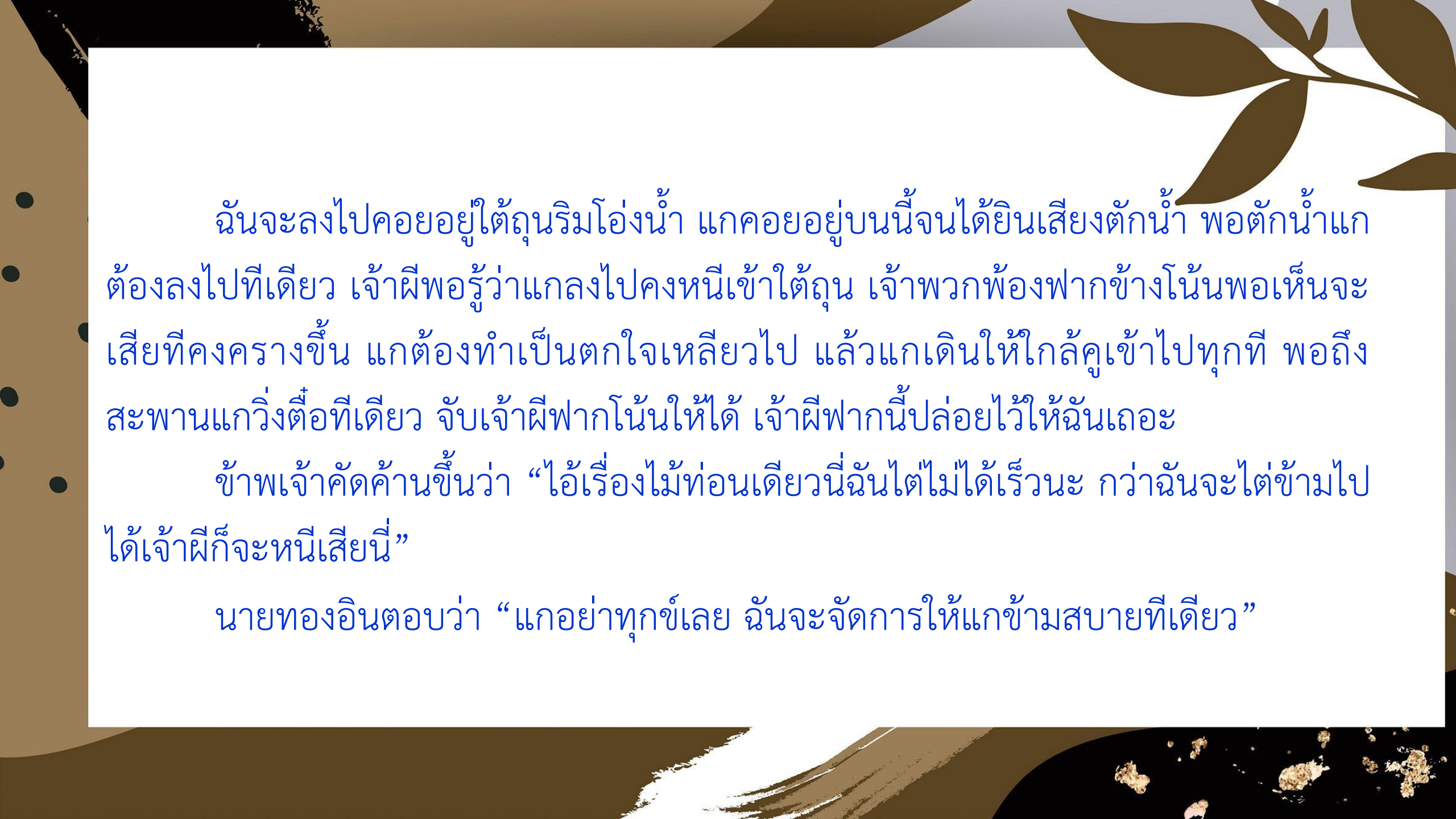
ข้าพเจ้าชะงักออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นของประหลาดจริง ข้างนอกหน้าต่าง
มีไม้ทำเป็นเพิงติดอยู่ตลอดพอดคนเดินได้ นายทองอินหัวเราะอีกแล้วถามข้าพเจ้า
“ยังไง แกมีความคิดอย่างไรบ้าง”

ข้าพเจ้าตอบว่า “ฉันยังแลไม่เห็น”

นายทองอินยิ้มแล้วว่า “นั่นแหละทางผีเดินละพ่อวัด ผีเดินออกจากห้องนี้ไป
กินเครื่องเช่นในหอฉันยังไงละ นี่อายชมมันพอใช้จริง ฉันเองยังนึกเสียแทบตาย
ว่ามันไปขยำเครื่องเช่นยังไงไม่ให้พันโซติกับเจ้าบ่าวสองคนรู้ได้”

พ่อข้าพเจ้าได้ยึนนายทองอินพูดดังนี้ ก็เข้าใจและเห็นจริงด้วยว่าเจ้าชมนั่นเองเป็นผี แต่ก็ยังไม่เข้าใจแท้ในเรื่องผู้หญิงที่พันโชติเห็นอยู่ ๒ แห่งนั้น ข้าพเจ้าถามนายทองอินว่าเขาจะอธิบายเรื่องนั้นอย่างไร นายทองอินตอบว่า แกจำคำตาเปรมไม่ได้หรือ เจ้าปริก ลูกแก หมู่นี้หายไปบ่อย ๆ จำไม่ได้หรือ ข้าพเจ้าก็เข้าใจแจ่มแจ้งทีเดียวคราวนี้ ส่วนนายทองอินนั้นกรุ่มกริมมาก เมื่อเวลาเดินกลับออกมาหอนั่งเขาพูดว่า พ่อวัด คราวนี้แหละแกจะได้ชื่อเสียงเป็นหมอผีสำคัญละ ตั้งแต่คืนนี้ไปผีเป็นไม่หลอกพันโชติอีกละ

นั่งคอยกันอยู่ในห้องนานกว่าพันโชติกับบุตรจะกลับ พอได้ของต่าง ๆ มาพร้อมแล้วข้าพเจ้ากับนายทองอินก็ตั้งพิธีวงสายสิญจน์และน้ำมนต์บ่นพิมพ์ไปตามที่ พอเสร็จพิธีแล้ว ข้าพเจ้าก็พูดกับพันโชติ (ตามที่นายทองอินสอนไว้) ว่าคืนวันนี้ขอให้ฉันกับเพื่อนอยู่ในห้อง ตัวแแก่เองกับลูกไม่ต้องวุ่นวายอะไร และถ้าได้ยินเสียงอะไรก็อย่าออกจากห้องแแก่เป็นอันขาดนอนนิ่งเฉยเสียทีเดียว มาเถอะมารदनน้ำมนต์เสียทั้งสามคนแหละ พันโชติกับบุตรก็เข้ามารับน้ำมนต์ทั้งสามคน พอรับประทานข้าวปลากันเสร็จแล้วข้าพเจ้าก็ไล่พันโชติกับบุตรให้ไปนอนเสีย แล้วนายทองอินจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า

ฉันจะลงไปคอยอยู่ที่ใต้ถุนริมโอ่งน้ำ แก่คอยอยู่บนนี้จนได้ยินเสียงตักน้ำ พอตักน้ำแก
ต้องลงไปทีเดียว เจ้าผีพอรู้ว่าแกลงไปคงหนีเข้าใต้ถุน เจ้าพวกพ้องพากันข้างโน้นพอเห็นจะ
เสียที่คงครางขึ้น แก่ต้องทำเป็นตกใจหนีไป แล้วแกเดินให้ใกล้ๆ เข้าไปทุกที่ พอถึง
สะพานแกวิ่งต่อที่เดียว จับเจ้าผีปากโน้นให้ได้ เจ้าผีปากนี้ปล่อยไว้ให้ฉันเถอะ

ข้าพเจ้าคัดค้านขึ้นว่า “ไอ้เรื่องไม้ท่อนเดี๋ยวนี้อันไต่ไม่ได้เร็วนะ กว่าฉันจะไต่ข้ามไป
ได้เจ้าผีก็จะหนีเสียนี้”

นายทองอินตอบว่า “แกอย่าทุกข์เลย ฉันจะจัดการให้แกข้ามสบายทีเดียว”

เวลานั้นยังหวัค้ำอยู่เพราะฉะนั้นนายทองอินกับข้าพเจ้าสนทนากันเสียก่อน จนเวลาซึ่ง
กะว่าพันโชติพอจะหลับแล้ว นายทองอินจึงลงไปก่อนจะลงไปนั้นนายทองอินปิดหน้าต่างห้อง
ซึ่งอยู่ข้างเดียวกับหน้าต่างห้องเจ้าชมนั้น เพื่อกันไม่ให้ปีศาจถูกต้องของเครื่องเช่นได้ ข้าพเจ้า
นั่งคอยอยู่นานรู้สึกออกง่วงนอนหนักหลังตาพอนึกๆ อยู่ว่าน่ากลัวจะไม่สำเร็จประสงค์ก็ได้ยิน
เสียงเหน้าซ่าๆ ข้าพเจ้าไม่ได้ร้องรอเลยรีบลงเรือนไปทางโถ่งน้ำ เห็นผู้หญิงแต่งตัวอย่างที่พักโชติ
เล่า กำลังหิ้วปีบน้ำเดินมาจากคุณ ข้าพเจ้าเดินตรงเข้าไป ผู้หญิงนั้นพอเห็นข้าพเจ้าก็ทิ้งปีบริบ
เดินหนีเข้าไปทางใต้ถุนเรือน ทันใดนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงครางฮือ ๆ อยู่ทางฟากโน้นของคุณ
และอีกประเดี๋ยวหนึ่งก็เห็นผู้หญิงรูปร่างคล้ายกับคนที่ข้าพเจ้าเห็นอยู่เมื่อสักครู่หนึ่งก่อนนั้น

ทั้งแต่่งตัวก็เหมือนกันไม่มีผิด ข้าพเจ้าต้องรับว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้รู้แน่นอนแล้วว่า
ว่าเป็นคน ข้าพเจ้าก็คงจะเชื่อว่าจะได้เห็นปิศาจแล้วครั้งนั้น แต่เพราะทราบอยู่แล้วว่าเป็น
คน ข้าพเจ้าจึงไม่รอช้ารีบวิ่งข้ามสะพาน (นายทองอินได้จัดการหากระดานไปทอดไว้
แล้วสามแผ่น) กวดเจ้าปิศาจจี่ทีเดียว ส่วนเจ้าปิศาจนั้น โดยเหตุที่ประมาทว่าข้าพเจ้า
จะไม่กล้าไล่ไป จึงไม่ได้ออกวิ่งเต็มฝีเท้าจนข้าพเจ้าเข้าไปเกือบถึงตัวแล้ว เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจับได้โดยง่าย ข้าพเจ้าก็จูงข้ามสะพานกลับเข้ามา พบนายทองอินนั่งอยู่ริมโอ่ง
น้ำกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ผู้หญิงนั้นพอข้าพเจ้าเข้าไปมองดูใกล้ก็จำหน้าได้คือตัวเจ้าชม
นั่นเอง นายทองอินหัวเราะแล้วพูดว่า

“ได้ทั้งสองตัวสิ ไหนเอาตัวของแกมาดูหน้าทีหรือ เองมันลูกนายเปรมไม่ใช่หรือ”

นางผู้หญิงของข้าพเจ้าก็รับว่าตนเป็นลูกนายเปรมและว่าตนชื่อปริก นายทองอินพยักหน้าแล้วก็ชวนกันขึ้นไปบนห้องนั่งด้วยกันทั้ง ๔ คน แล้วนายทองอินก็ชักเจ้าชมดังต่อไปนี้

ทองอิน “ทำไมเจ้าถึงคิดทำผีหลอกพ่อ”

ชม “ผมอยากกินขนม”

ทองอิน “ทำไมจะขอพ่อเขากินไม่ได้หรือ”

ชม “ก็ได้ แต่อยากสนุกด้วย”

ทองอิน “พูดกันจริง ๆ นะ ถ้าอยากแต่จะเล่นสนุก ทำไมต้องพากเพียรทำเพียงสำหรับเดินนอกหน้าต่าง แล้วทำไมถึงจะต้องหาผู้ช่วยด้วย ตอบกันจริง ๆ นะ”

ชม “ผมไม่อยากให้พ่อแกมีเมียใหม่ขอรับ เป็นความสัตย์ความจริงแท้ๆ ทีเดียวขอรับ”
ทองอิน “เออถ้าเจ้าบอกกันเสียดี ๆ ก็แล้วกัน ฉันก็เห็นใจหรอก นี่แน่มาสัญญากันเสียเถอะ ฉันสัญญาจะไม่บอกพ่อเจ้าว่าเจ้าทำหลอกแก แต่เจ้าต้องทำสัญญากันว่าเจ้าจะไม่ทำผีหลอกพ่ออีกต่อไป”

ชม “ผมสัญญาขอรับ”

ทองอิน “ถ้าเจ้าทำผีหลอกอีกเมื่อไร ฉันจะต้องบอกพ่อให้ทราบความจริง เข้าใจนะ”

ชม “เข้าใจขอรับ”

ทองอิน “เจ้าปริกก็เหมือนกัน ถ้าเจ้าทำหลอกพันโชติอีกฉันจะต้องฟ้องนายเปรม ถ้าไม่ทำก็ไม่ฟ้อง เข้าใจนะ”

ปริก “เข้าใจขอรับ ผมสัญญาตามนายว่า ขอรับ”

ทองอิน “เออดีละ ปริกเจ้าไปบ้านเสียเถอะ ชมเจ้าก็ไปนอนเสีย”

เด็กทั้งสองให้ว่านายทองอินกับข้าพเจ้าแล้วก็ต่างคนต่างไปนอน ส่วนนายทองอินกับข้าพเจ้าก็เลยอาศัยพันโชตินอนอยู่จนรุ่งเช้าจึงกลับ

ตั้งแต่คืนนั้นมาพันโชติก็ได้ถูกปีศาจภรรยาารบกวอนอีกต่อไป ข้าพเจ้าคอยฟังอยู่ว่าแกจะมีภรรยาใหม่หรือไม่ ก็ได้ความว่ายังไม่มีจนทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นหวังใจว่าคนในบ้านนั้นอยู่กินเป็นผาสูกทั่วกัน ส่วนตัวข้าพเจ้านี้ก็ยังมีชื่อเสียงเป็นหมอปิศาจวิเศษอยู่

นายแก้ว นายขวัญ

ตอบคำถามปะลองความรู้อ

นายทองอินกับพ่อวัด เป็นอะไรกัน ?

ก. เป็นคู่หู

ข. เป็นญาติ

ค. เป็นเพื่อน

ง. เป็นลูกพี่ลูกน้อง

จ. เป็นเพื่อนบ้าน

ลูกคนโตของพันโชติ ชื่อว่าอะไร?

ก. พันโชติไม่มีลูก

ข. พันโชติมีลูกชายคนเดียว

ค. พ่อชม

ง. พ่อชื่น

จ. พ่อแซม

ผีนางนากแต่งตัวอย่างไร ?

ก. นุ่งผ้าสีขาว ยาวติดพื้น

ข. นุ่งสไบสีแดงออกน้ำตาล

ค. นุ่งผ้าสีอ่อน ๆ เก๋ ๆ ขาด ๆ

ง. นุ่งผ้าสีแก่ ๆ เกือบดำ

จ. ผ้าคลุมหัว นุ่งสไบสีแดง

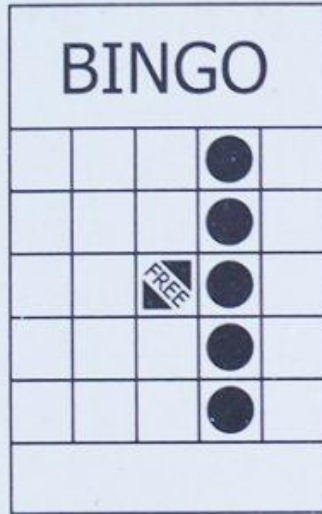
กิจกรรม

“ใครไม่โก แต่ Bingo” (นิทานทองอิน)

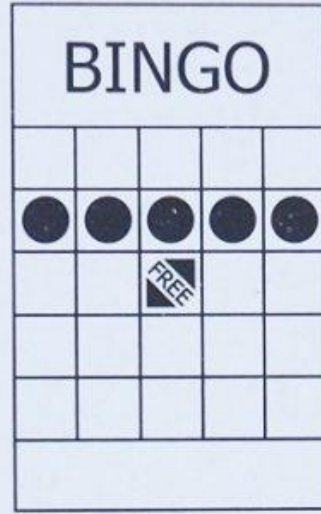
๑. รัชกาลที่ ๖
๒. ฉลาด/ไหวพริบ
๓. บั่นเทิ่งคดี
๔. เจ้าปรีก
๕. ๔๕ พรรษา
๖. พ่อชม
๗. การเมือง,ปลุกใจ
๘. พันโชติ
๙. พลตระเวนลับ
๑๐. เซอร์ลોકโฮลม

๑๑. นายทองอิน
๑๒. นายแก้วนายขวัญ
๑๓. หัวใจรักรบ
๑๔. นายเปรม
๑๕. พ่อชื่น
๑๖. แซนต์ เซิสต์
๑๗. หมอความ
๑๘. สำหรับบทะเลคร
๑๙. **UNESCO**
๒๐. พ่อวัด

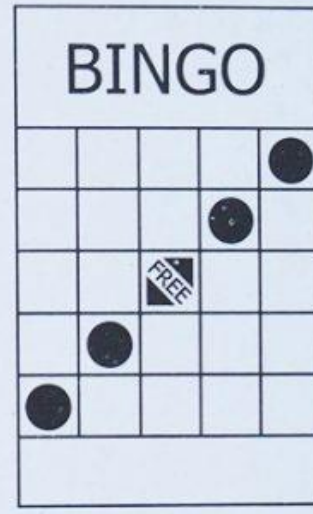
ตัวอย่างที่ 1

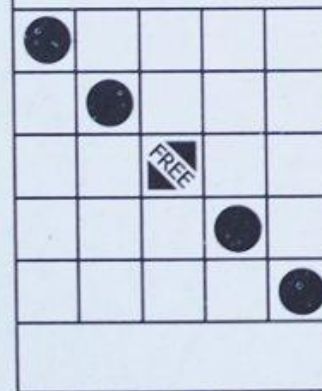
ตัวอย่างที่ 2

ตัวอย่างที่ 3

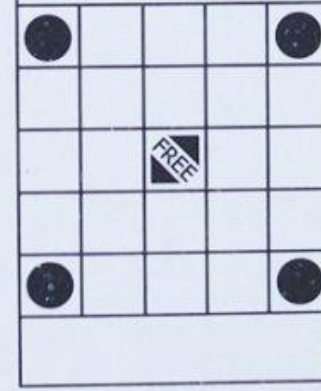

BINGO

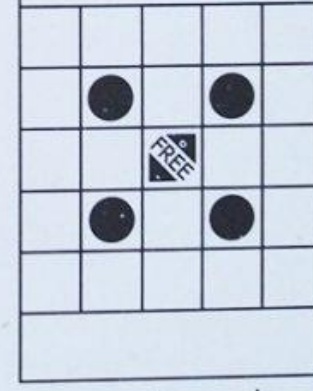
ตัวอย่างที่ 4

BINGO

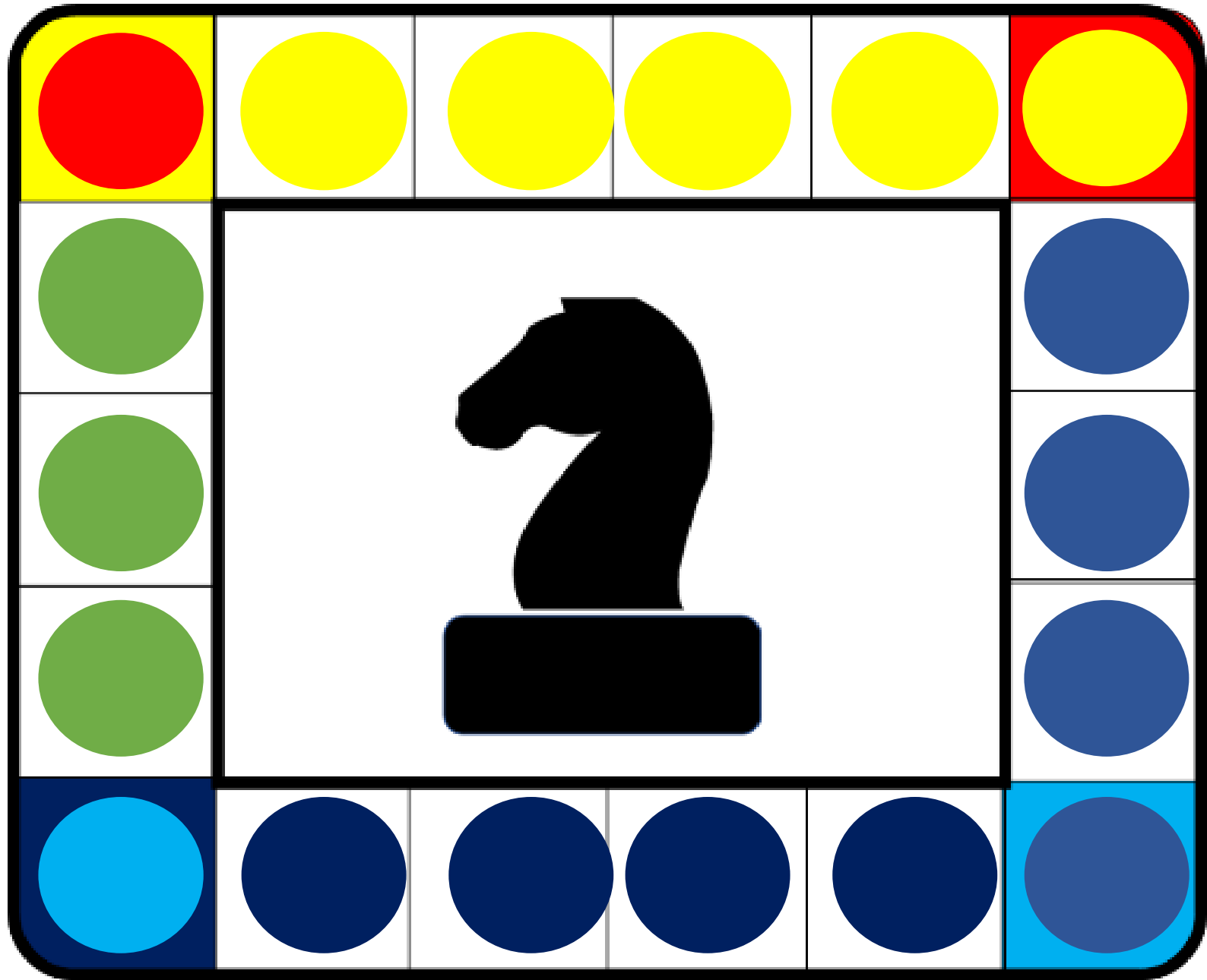
ตัวอย่างที่ 5

BINGO

ตัวอย่างที่ 6

Scoreboard

วิเคราะห์ตัวละคร

วิเคราะห์ตัวละคร

นายทองอิน เป็นคนมีสติปัญญาไหวพริบมาก มีความรู้
เชื่อมั่นในตัวเองสูง ชำนาญในการปลอมตัว เป็นคนซังสังเกตุ ให้
ความสำคัญกับรายละเอียดต่าง ๆ

